

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **Fastkredit ČR v. o. s.,** se sídlem Sokolovská 272/46, Karlovy Vary, zastoupená Mgr. Jiřím Maškem, advokátem se sídlem Lochotínská 1108/18, Plzeň, proti žalované: **Česká obchodní inspekce,** se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 5. 2016, č. j. ČOI 28646/16/O100/2200/15/16/Hl/Št, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 11. 2017, č. j. 30 A 107/2016 – 82,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti 4114 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Jiřího Maška, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 22. 11. 2017, č. j. 30 A 107/2016 - 83, zrušil napadené rozhodnutí žalované, kterým zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí ředitele inspektorátu České obchodní inspekce, Inspektorátu Plzeňského a Karlovarského se sídlem v Plzni (dále jen „správní orgán

I. stupně“) ze dne 17. 2. 2016, č. j. ČOI 19774/16/2200 (dále jen „rozhodnutí I. stupně“), kterým byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 70 000 Kč za spáchání přestupku dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“).

[2] Dle správního orgánu I. stupně měla žalobkyně na internetových stránkách www.hotovostonline.cz porušit zákaz používání nekalých obchodních praktik, tedy jednat v rozporu s požadavky odborné péče a podstatně ovlivnit rozhodování spotřebitele tak, že mohl učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil, tj. uzavřít smlouvu o půjčce. Žalobkyně měla ve zjištěných případech ve dnech 9. 4. 2015, 15. 4. 2015 a 16. 4. 2015 informovat o aktuálně poskytnutých půjčkách, když uváděla jména fyzických osob a počáteční písmeno příjmení a výši půjčky, kterou tyto osoby získaly, ačkoli půjčky v uvedených případech neposkytla. Žalobkyně ve správním řízení namítala, že pod vytýkanou informací o aktuálně poskytnutých půjčkách stálo upozornění „*Výše uvedené sdělení neznamená, že došlo k uzavření smlouvy o půjčce, ale pouze, že byl učiněn návrh na uzavření smlouvy*“, čímž byly spolehlivě zpochybněny dosavadní závěry České obchodní inspekce. Na tuto obranu reagoval správní orgán I. stupně tím, že do spisu vložil tzv. printscreen ze dne 13. 4. 2015, z něhož má vyplývat, že v době kontroly nebyla shora uvedená vysvětlující informace na stránkách www.hotovostonline.cz uvedena. Dle vlastního vyjádření správního orgánu I. stupně printscreen nebyl součástí žádného úředního záznamu ani protokolu o kontrole, nýbrž byl do správního spisu vložen až následně.

[3] Krajský soud nepřisvědčil námitce žalobkyně, že printscreen ze dne 13. 4. 2015 je nezákonně získaným důkazem, jelikož byl součástí spisu, o čemž byla žalobkyně vyrozuměna usnesením ze dne 15. 1. 2016.

[4] Krajský soud však shledal důvodnou námitku, že skutková zjištění žalovaného, resp. správního orgánu I. stupně jsou postavena toliko na výtisku stránek ze dnů 9. 4. 2015, 15. 4. 2015 a 16. 4. 2015, které nemají žádnou vypovídající hodnotu, a na printscreenu ze dne 13. 4. 2015, který se pak netýká dnů, za něž je žalobkyně sankcionována. Správní orgány dokazovaly žalobkyni, že určitá konkrétní informace (věta „*Výše uvedené sdělení neznamená, že došlo k uzavření smlouvy o půjčce, ale pouze, že byl učiněn návrh na uzavření smlouvy*“) součástí webových stránek nebyla. Bylo proto nezbytné, aby byly zdokumentovány všechny prvky internetové stránky, které by byly reálně schopné nést určité sdělení, které má na stránkách absentovat. To se však nestalo, jako důkaz byly použity pouze prosté výtisky webových stránek společnosti žalobce ze dne 9., 15. a 16. 4. 2015. Krajský soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2016, č. j. 1 As 80/2016 - 30, dospěl k závěru, že správní orgány nepodpořily své závěry ještě dalšími důkazy, a tak nedostály své povinnosti zjistit skutkový stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Ze způsobu zachycení obsahu internetové stránky totiž nelze jednoznačně dovodit, že požadované informace na internetové stránce uvedeny nebyly.

II. Kasační stížnost žalované a vyjádření žalobkyně

[5] Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatnila důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. a navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] Stěžovatelka má za to, že ve správním řízení prokázala, že se na stránkách žalobkyně nacházela nepravdivá informace, na jejímž základě se spotřebitel mohl domnívat, že žalobkyně pravidelně poskytuje jiným spotřebitelům půjčky. Předmětem řízení nebylo prokázat, že se na stránkách žalobkyně určitá informace nenachází. Odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 80/2016 - 30 tak není na nyní řešenou věc aplikovatelný.

[7] Stěžovatelka nesdílí názor krajského soudu, že by upozornění „*Výše uvedené sdělení neznamená, že došlo k uzavření smlouvy o půjčce, ale pouze, že byl učiněn návrh na uzavření smlouvy*“ (dále též „upozornění“) představovalo řádnou informaci. Naopak spotřebitel by mohl být zmaten, neboť se na jednu stranu dozvídá, že někdo získal půjčku, na druhou stranu je upozorněn, že byl učiněn pouze návrh na uzavření smlouvy.

[8] Stěžovatelka dále uvedla, že printscreen ze dne 13. 4. 2015 byl použit k vyvrácení tvrzení žalobkyně, že se na jejích stránkách vyskytovalo předmětné upozornění, nikoliv k prokázání, že žalobkyně ve dnech 9. 4., 15. 4. a 16. 4. 2015 jednala v rozporu se zákonem o ochraně spotřebitelů. Žalobkyně totiž předložila fotografii úvodní stránky, která měla prokázat, že se na stránkách upozornění nachází. Fotografie však neobsahovala datum ani čas pořízení, upozornění nebylo čitelné.

[9] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalobkyně zdůraznila, že již od počátku správního řízení namítala nedostatečně zjištěný skutkový stav. Předmět dokazování nelze uměle zužovat na informace, které považovala žalovaná za závadné ve smyslu zákona o ochraně spotřebitele, resp. na informace, které žalované vyhovovaly k tomu, aby mohla rozhodnout o odpovědnosti žalobkyně za protiprávní jednání. Printscreen ze dne 13. 4. 2015 nemůže obstát, jelikož zachycuje stav stránky v časovém úseku, který není předmětem probíhajícího řízení.

[10] Stěžovatelce se tak nepodařilo prokázat, že se žalobkyně dopustila protiprávního jednání, neboť podklady obsažené ve správním spise k datům 9. 4., 15. 4. a 16. 4. 2015 nemají dostatečnou výpovědní hodnotu, protože se nejedná o autentické záznamy podoby internetových stránek v daném okamžiku, ale pouze o vytištěný text bez obrázků a textu v nich obsažených.

[11] Žalobkyně navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané

kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] K obecné námitce nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu Nejvyšší správní soud konstatuje, že napadený rozsudek touto vadou zjevně netrpí, jelikož z rozsudku je zřejmé, z jakých důvodů krajský soud rozhodnutí žalované zrušil a jakým právním názorem ji zavázal. Stěžovatelka ostatně nijak nerozvedla, v čem by tato vada měla spočívat.

[15] Jádrem sporu je otázka, zda se stěžovatelce podařilo prokázat, že žalobkyně spáchala přestupek dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele.

[16] Stěžovatelka trvá na tom, že prokázala, že se na internetových stránkách žalobkyně nacházela nepravdivá informace, na jejímž základě se spotřebitel mohl domnívat, že žalobkyně pravidelně poskytuje jiným spotřebitelům půjčky. Nejvyšší správní soud s tímto tvrzením nemůže souhlasit, naopak se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že stěžovatelka nedostatečně zjistila skutkový stav.

[17] Nejvyšší správní soud již v rozhodnutí ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 30/2009 - 70, uvedl, že „*vědomost o obsahu určité internetové stránky nemůže být skutečností obecně známou, kterou podle § 121 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. není třeba dokazovat.* [...]*Nutno k tomu podotknout, že obsah určité internetové stránky vzhledem k povaze internetu může být - a obvykle též je - proměnlivý v čase (ke stejnému závěru došel NS v rozsudku ze dne 31. 1. 2008, sp. zn. 29 Odo 164/2006).*“ Na tento rozsudek navázal Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011 - 58, v němž upřesnil, že „*pokud tedy správní orgán nezachytí stav internetové stránky, kterou vzal v potaz pro své rozhodování, ať již tiskem nebo uložením na elektronický nosič dat, znemožní tak v podstatě správnímu soudu úkol vycházet při přezkumu rozhodnutí ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Není totiž žádná záruka, že informace na určité internetové stránce budou v okamžik soudního přezkumu odpovídat informacím, které na určité internetové stránce byly v okamžik správního rozhodnutí. S ohledem na přezkoumatelnost správního rozhodnutí je proto také naprosto nezbytné, aby důkazy z internetu, které správní orgán nashromáždí, byly přezkoumatelně označeny datem svého pořízení.*“

[18] Výše uvedené závěry pak aplikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 8. 2016, č. j. 1 As 80/2016 - 30, na který odkázal i krajský soud, a uvedl, že „*zachycení obsahu stránky musí být provedeno tak, aby relevantní grafické prvky nebyly deformovány či eliminovány.* [...]*Způsob zachycení obsahu internetových stránek předurčuje rovněž to, zda je předmětem dokazování otázka, zda konkrétní informace s konkrétním obsahem na stránkách publikována byla (např. zda byl na internetu publikován dehonestující článek), anebo je předmětem dokazování absence určité informace na internetové stránce (např. právě neuvedení povinných náležitostí reklamy). Zatímco v prvním případě by vytištění internetové stránky dokumentující pouze existenci prokazované skutečnosti dostačovalo, ve druhém případě je třeba zachytit podobu internetové stránky komplexněji. Je třeba zdokumentovat všechny prvky*

internetové stránky, které by reálně byly schopné nést určité sdělení, které na stránkách má absentovat.“

[19] Nejvyšší správní soud uzavírá, že s ohledem na výše uvedené je závěr krajského soudu, že stěžovatelka přesvědčivě neprokázala, že žalobkyně spáchala vytýkaný přestupek, správný. Při zachycení obsahu internetové stránky pouze tiskem může dojít ke ztrátě některých grafických prvků, které mohou obsahovat plnohodnotný text. Stěžovatelka tak neunesla důkazní břemeno, když při svém rozhodování o vině žalobkyně předložila jako důkaz pouze tištěné verze internetových stránek ze dnů 9., 15. a 16. 4. 2015, které měly svědčit o protiprávním jednání žalobkyně, a pak printscreen ze dne 13. 4. 2015, který však není relevantním důkazem pro projednávaná období.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

[21] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Protože žalobkyně měla v řízení o kasační stížnosti úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení.

[22] V řízení o kasační stížnosti vznikly žalobkyni náklady řízení odměny jejího zástupce Mgr. Jiřího Maška, advokáta. Odměna zástupce činí za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) částku 3100 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Náhrada hotových výdajů pak činí 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky). Protože zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, jeho odměna se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 3400 Kč, tedy o 714 Kč. Náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti tak činí celkem 4114 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. října 2019

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu